



ארגון יד לבנים
סניף ירושלים



עיריית
ירושלים



רב טוראי דניאל וייל ז"ל

בן רחל ורוז'ה (רפאל)

נולד בשטרסבורג, צרפת

בתאריך כ"ז באדר תש"ט, 28/3/1949

התגורר בירושלים

התגייס במרץ 1968

שרת בחיל הרגלים

נפל בעת מילוי תפקידו בשרותו

י' בתשרי תשל"ד, 6/10/1973

נקבר בבית העלמין שדה יעקב

הותיר אחריו הורים, אישה, שני אחים ואחות

בן 24 בנופלו

קורות חיים

בן רוז'ה (רפאל) ורחל. נולד ביום כ"ז באדר תש"ט (28.3.1949) בשטרסבורג, צרפת. הוריו היו מעורים היטב בחיי הקהילה והעניקו לבנם חינוך יהודי וציוני. דניאל למד בבית-הספר היסודי והתיכון היהודי-דתי 'עקיבא' בשטרסבורג. בבית-הספר רכש השכלה כללית בד-בבד עם לימודי היהדות. הוא היה פעיל בתנועת הצופים, כחניך, כמדריך וכמרכז. הוא ניהל פעילות ענפה בקן המקומי ובריכוז מחנות-קיץ. בכל-מקום זכה להערכה ולחיבה מצד חניכיו ומצד חבריו לעבודה, המדריכים. מלבד פעולותיו בצופים היה מעורב בחיי הקהילה היהודית בשטרסבורג והיה פעיל בחייה הציוניים. הוא התעניין בספרות, בקולנוע, אך במיוחד נמשך לפילוסופיה ולמחשבת-ישראל.



ארגון יד לבנים
סניף ירושלים



עיריית
ירושלים

בתום מלחמת ששת-הימים עלה ארצה ולמד שנה במכון 'גולד' שבירושלים, מכון להכשרת מורים של המחלקה לתרבות תורנית של הסוכנות היהודית. בתום שנת-הלימודים התנדב לצה"ל במסגרת הנח"ל, גויס בסוף מרס 1968 והוצב לנח"ל-מוצנח. במלחמת-ההתשה לחם פרק-זמן קצר בקרבות שהיו על שפת תעלת-סואץ. פרק-זמן זה היה קשה ומכאיב לגביו, מאחר שהיה לבדו בארץ והמשפחה עדיין התגוררה בצרפת. בסוף שירותו הצבאי שהה דניאל בקיבוץ תל-קציר, על שפת הכנרת, וטעם טעם חקלאות שהתעניין בה מתמיד על רקע המקצוע של אביו - נוקד.

דניאל החליט לנטוש את הכיוון ההומניסטי-פילוסופי, שבחר בו ב'תיכון', ולפנות ללימודי החקלאות. הוא השלים במכינה אוניברסיטאית את המקצועות הריאליים, שחסרו לו מבית-הספר התיכון, והתחיל ללמוד ביולוגיה באוניברסיטה העברית בירושלים. הוא השתלט בנקל על השפה והבין היטב את כל ההרצאות. במהלך-לימודיו נקרא כפעם-בפעם לשירות-מילואים ובמסגרת זו עבר בינואר 1971 קורס-חובשים, קורס שתאם להפליא את אופיו ואת כישרונותיו: עדין, רגיש וחזק, בעל מרץ ורצון לעזור, ומצניע-לכת.

בשנת 1970 עלו הוריו ארצה. דניאל עשה ככל-יכולתו לסייע להם עד לקליטתם כחברי מושב שדה-יעקב.

דניאל הוסיף והתקדם בלימודיו. הוא היה תלמיד שקדן ושיטתי והתחיל מתעניין בתחום מוגדר - גנטיקה. הוא אף התחיל לעבוד בחופשותיו במחלקה לגנטיקה. במהלך לימודיו הכיר את גיילדה, סטודנטית לביולוגיה, עולה חדשה מצרפת, ובשנת 1973 נשאה לאישה. בשנה השלישית ללימודיו עבד כעוזר-מחקר בבית-הספר לרפואה, ובהדרכתו של ד"ר א. גורן הכשיר את עצמו כחוקר-מדע.

בספטמבר 1973, בעודו מחכה לתוצאות המבחנים לתואר ראשון, לקראת קבלה ללימודי התואר השני, נקרא לשירות-מילואים והוצב כחובש במעוז 'אורקל' שבגזרה הצפונית של התעלה. כשפרצה מלחמת יום-הכיפורים ניתכה על המעוז אש-תופת, וחייליו נקלעו לקרבות קשים. כחובש סייע דניאל לפצועים, עד שנפגע אנושות מרסיסי-פגז ונפטר ביום-הכיפורים, י' בתשרי תשל"ד (6.10.1973). הוא הוכרז כנעדר, ורק כעבור



ארגון יד לבנים
סניף ירושלים



עיריית
ירושלים

זמן החזירו המצרים את גופתו, והוא הובא למנוחת-עולמים בבית-
העלמין שבשדה-יעקב, ביום כ"ב בשבט תשל"ד. השאיר אחריו אישה,
הורים, שני אחים, ואחות.

לאחר נפלו הועלה לדרגת רב-טוראי.

במכתב-תנחומים למשפחה השכולה כתב שר-הביטחון דאז, רב אלוף
(מיל') משה דיין: "...דניאל ז"ל שירת בחיל-הרפואה. הוא היה חייל
מצוין וחבר למופת. כל-מי שהכירו. אהבו. זכרו של טוראי דניאל וייל הוא
קודש, ונזכרנו בלבנו בגאון".

זכרו של דניאל מונצח בספר 'נזכור' - ספר זיכרון לתלמידים ולמורים של
האוניברסיטה העברית בירושלים, וכן בחוברת 'עץ-החיים' - חוברת-
הנצחה לזכרם של בני מושבי הפועל- המזרחי, ובה גם קטעים מיומנו,
שפורסמו בספר 'גוילי-אש'.

וייל דניאל, בן רחל ורוג'ה (ROGER), נולד ביום כ"ז באדר תש"ט (1949-3-28) בצרפת.
סיים לימודיו היסודיים והתיכוניים בשיטרסבורג שבצרפת. עלה ארצה בשנת 1967, והתגייס לצה"ל.
גמר את שרותו הצבאי ב-1970. התחיל ללמוד באוניברסיטה העברית בירושלים וקיבל תואר B.A. בביוגרפיה. הספיק להתחנך בשנת 1972 עם ג'ילדה (GILDA) מימרן. נקרא למילואים בתעלה לפני ראש-השנה 1973 ונפל ביום י' בתשרי תשל"ד (6 באוקטובר 1973).

מוכאים כאן מספר קטעים שנכתבו בקיץ תשכ"ט (1969). למרות שזאת הייתה שנתו השנייה בארץ, הוא רצה לכתוב בעברית דווקא. לפיכך מובאים הדברים כפי שכתבם, לרבות שגיאות הסגנון.

25.6.69

נוצר לי היום את ההפגזה הראשונה בתעלה, של ה-8 במרס 69, הייתה השעה 4 בצהריים בערך. ממול על עמוד החשמל, התצפיתן המצרי. כבר נשמעו פגזים מדרומית לנו, אמנם הוא לא ירד ממקומו. חיכינו עד שקיבלנו אישור לפתוח באש. שתי האפשרויות: או להתחיל להרביץ על עמדותיהם ועל הצריף שלהם, או להתחיל להוריד את התצפיתן. מובן שבאפשרות הראשונה היינו נותנים סיכוי לתצפיתן להימלט על נפשו. אמנם התחלנו לירות עליהם. אני לא יריתי. חשבתני שאולי ניתן לו את השנסה הזאת. מה אכפת לי ממצרי זה. פגענו בו, אולי הרגנו אותו.

בימים שבאו אחרי התקרית, חשבתי שאולי טוב עשינו. סוף-סוף אנו במלחמה ואין זה משחק והתצפיתן הזה הוא אויב (צריך לשכנע את עצמי). אבל עד היום, קשה לי להחליט אם אמנם טוב עשינו.

עם תחילת הלילה בא סוף התקרית. אחרי איזה חצי שעה יצאנו לחדר האוכל, הוצאנו יין ועוגות ועשינו מין מסיבה. גם על שכולנו יצאנו בשלום, וגם על התצפיתן, ושאר הפצועים או ההרוגים שלהם. אני נזכר שבפסח ערכנו סדר בתוך המועדון שלנו. דווקא המצב היה מאוד מתוח. הגענו לעשרת המכות ולפי המנהג, הוצאנו על כל מכה טיפת יין. להסביר את המנהג, מביאין את המדרש האומר שבשעת קריעת ים סוף, המלאכים התחילו לשיר שפרעה וחילו נטבעו בים. אבל האלוקים אמר להם לא לשיר, כי מתו עכשיו בריאות האלוקים. אז אמרתי שאולי, המסיבה לא הייתה כה מוצדקת. רבים לא הבינו בי (רובם היו דתיים).

איפה ההזדהות בין המעשה היום יומי וההתנהגות הדתית?

14.7.69

הבעיה של הבחירה החופשית מעמידה אותנו לשאלה מהו מקומו של האדם לפני האלוקים.

מקובל הדבר שכשם שהאדם צריך באלוקים כדי לפתח ולהגשים את עצמו, כך האלוקים השאיר מקום לאדם בעולם, והוא תלוי במה שיעשה האדם. באופן תמונתי האדם מתקרב לאלוקים, והאלוקים מתקרב אל האדם. כל אחד צריך את הצד של השני. מתעוררת אז השאלה, איך יכול להיות דבר כזה? האין כאן מן הפגום, מן החוסר באלוקים?

אני חושב שאין אנו יכולים לדון על בעיה מטפיסית

ברמתו של אלוקים. הדת היא של האדם, והתשובה גם (אם יש תשובה) היא זהה לרמתו. כשאני אומר שאני צריך באלוקים, זהו מושג אנושי בהחלט. כאשר אני אומר שהאלוקים צריך אותי, אני גם מתכוון למושג המקובל על דעת. אולי באופן מוחלט, אובייקטיבי, אין זה נכון, או לפחות אין זה מתקבל על הדעת, כי זה סתירה, אבל במושגיות שלי אין בו סתירה. אומרים שב"רוב עם הדרת מלך". כשביום הכיפורים כל היהודים בכל העולם באים לבית-הכנסת כדי להתפלל, כל אחד וכולם ביחד נותנים ביטוי לאיחוד מסוים, לכיבוד מסוים (שאיננו בא כאן לדון בו). האם באופן אובייקטיבי צריך האל ב"רוב עם" כדי שכבודו יהיה מלאו אין זה אלא ברמתו ובמושגיותו של האדם.

28.7.69

מה טיבו של היחס בין האדם לחברו הפחד. בכל אופן, כך אני מפרש אותו, ומרגיש אותו. והרקע שלו הוא היחס בין סובייקט לאובייקט.

כשמישהו נמצא בנוכחות השני, הזר, נוצרת בו תמונה מסוימת ממנו. ממבט עין ראשון, אני משתדל לדעת מי הוא, ואיזושהי דמות שלו נוצרת בי. הדמות הזאת הולכת ומשתנית, הולכת ומשתלמת מכל דיבור ודיבור שמתחלף בדרישה. כל מלה ומלה שמוציא חברי מפיו מאפשרת לי לדעת בדיוק מיהו, מה מחשבותיו, מה דעותיו, מה אישיותו. ובכן בפגישה הזאת אני מנתח את חברי, את הסובייקט וזה באופן הכרתי כמו באופן תת-הכרתי.

וכן הוא הדבר אצלי. פחדי הוא לדבר, פחדי ליצור דמות לא נכונה בעיני השני, פחדי מהניתוח. בגלל זה אני מתקשה לדבר עם זרים, עם אנשים שאיני מכיר היטב. וכן מפני זה מרבה אני לשמוע את השני, אוהב אני את שיחת הבריות. יש בזה אגואיזם מסוים וכן גאווה. כי בשמיעה, אני יודע את עצמי כסובייקט, וכן במצב יותר נעים מהשני. אני יכול לחשוב ולהסיק מסקנות בזמן שהוא עוד רואה אותי בדמות שטחית ולא נכונה.

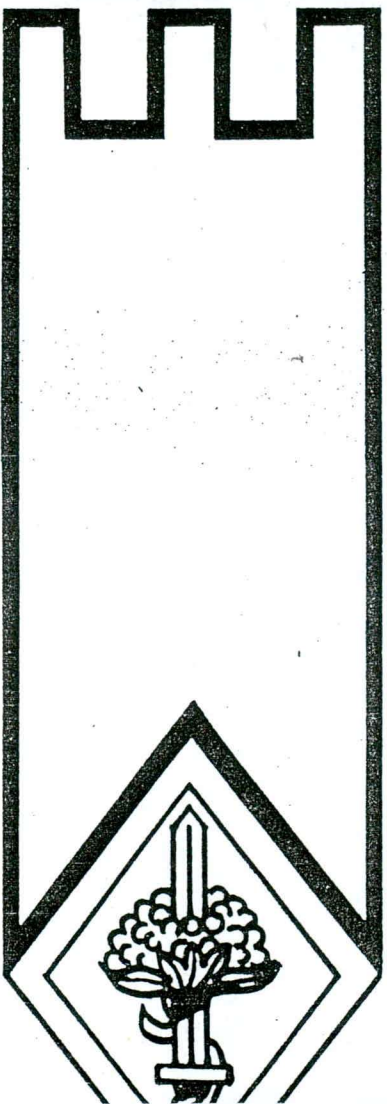
בגלל זה חברות היא כה גדולה. איזה הרגשה טובה יש לי עם חברי, עם חברתי; הוא, היא מכירים אותי היטב, איני צריך עוד לפחד מכל מלה ומלה שאוציא מפיו. יש הבנה בין הדדית מרגעת.

בשיטה הפסיכואנליטית דבר זה מובלט טוב. ככל שהזמן עובר, החולה פותח את עצמו יותר ויותר לרופא, מגלה את עצמו בלי חשש, ובמקביל לזה נוצר מצד החולה לפחות, רגש אהבה כלפי רופאו.

החברות חשובה אפוא בבניין האישיות, ביצירת הביטחון העצמי. אומרים שחברים טובים אינם צריכים לדבר. יש ביניהם הבנה וידיעה על השני, שמספקת בעצמה ואם יש דיבור, זהו דיבור של יושר, אפילו בשעת ויכוח חריף.

הדברן הוא שטחי. אין בו, בו בעצמו, דברים עמוקים,
ישרים ואמיתיים. וכן בדברנותו אפילו, נעלמת לאט לאט
מהנשאר אמיתי. רצוני לאמר שיש תהליך אצל הדברן
של השתכרות. מרוב דיבור, מרוב צורך להבליט את
עצמו ולהופיע בביטחון, הוא מסתבך באי-יושר, כך
שהלבן נהפך לשחור לצורך הזמן וכך הלאה ...

אפשר להתוודות מדברי מניסיון היום-יום.



רב"ט
וייל דניאל ז"ל
בן רוזר ורחל
נולד בצרפת, 1949
עלה לישראל בשנת 1967
נפל במיתחם אורקל
ליד תעלת-סואץ
הניח אשה — ג'ילדה

